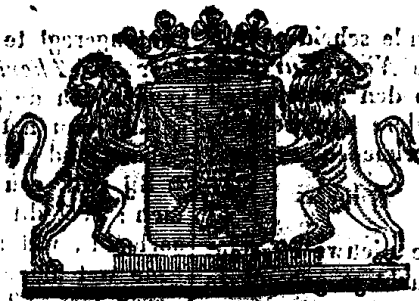

ARNHEMSCHE

COURANT.

Woensdag

23 October.

De geldcrisis in Engeland

In Engeland ontstond er, reeds eenigen tijd geleden, eene geldcrisis, een gebrek aan gemunt goud en zilver.

Tot juiste waardering van dit verschijnsel, is een klaar begrip van het geldwezen noodwendig.

In ieder land wordt er eene bepaalde hoeveelheid van edele metalen verzameld, alleenlijk bestemd om als geld te dienen, dat is, om in omloop te zijn, ten einde de verschillende nutten, die onder het volk geschieden, gemakkelijk te maken. De som van dit omlopende geld staat, in geen noemenswaardig verband met den rijkdom eens volks, niet de massa van goederen welke de hant of de particulieren door landbouw, nijverheid en handel verzameld hebben. In een rijk land kan de ter omloop gebrachte som gering wezen, even als in een arm land aanzienlijk zou kunnen zijn.

De hoeveelheid der edele metalen, die op deze wijze als geld dient, is in een land op zekeren tijd vast bepaald en rigt zich geheel naar dezelfde omstandigheden. Het hangt geenszins af van de willekeur der regering, of der particulieren, dezelve naar goeddunken te vermeerdereu of te verminderen.

Wordt er in een land meer gemunt geld in omloop gebracht, dan het verkeer vereischt, zoo wordt daardoor het land nog niet rijker, de rijkdom van den particulier wordt daardoor nog niet vermeerdert, — maar het gevolg daarvan is 1º, dat de prijs van het geld aanvankelijk iets daalt; 2º, dat geldsommen, kapitalen voor korten tijd, zoo lang die overvloed duurt, gemakkelijk, dus tot geringen interest, te krijgen zijn, zoodat het disconto laag staat. In een gedeelte van Noord-Duitschland is op dit oogenblik, inzonderheid door verkoop van graan aan Engeland, meer gemunt goud in omloop gekomen, dan voor de gewone betrekkingen des verkeers geveerd wordt. Het gevolg hiervan is, niet dat de particulieren thans op eenmaal aanmerkelijk rijker geworden zijn, maar dat de waarde van het goud gedaald is en dat het geene groote zwaarigheid in hebben zou, voor korten tijd, kapitalen in goud tegen lagen interest te erlangen. Daar echter edele metalen gemakkelijk verzonden kunnen worden, zoo is het blijkbaar dat die toestand niet van langen duur zijn zal, maar dat de specie allengs naar de plaatsen, waar zij hooger in prijs staat, zal worden verzonden, tot dat eindelijk de natuurlijke verhouding zich weder herstelt heeft.

Werdten daarentegen in een land te veel edele metalen, die tot het verkeer noodzakelijk zijn, in omloop gebracht, dan de behoefte vermindert, zoo brengt dit mede, dat het land thans armer geworden is, dat de rijkdommen, die de particulieren door landbouw, nijverheid en handel hadden vergaard, daardoor vermindert geworden zijn, — maar voer 1º, dat de edele metalen in prijs rijzen, en 2º, dat geldsommen, geld kapitalen, voor korten tijd, slechts met moeite te krijgen zijn; dat gevolg is de interest op korten termijn, het disconto, hoog staat. Dit gebrek aan omlopende geld is nadeeliger dan de overvloed; want naardien schier alle handel door geld wordt bemiddeld, zoo oefent dit gebrek eenen stremmenden invloed op het verkeer; vermits wissels, staatspapieren of andere voorwerpen van waarde het geld in den handel nooit genoegzaam kunnen vervangen. Doch ook deze toestand is bij het lozendig verkeer, waarin de landen thans met elkander staan, slechts voorbijgaande, en wordt door den handel dra weder hersteld, dewijl de edele metalen door den hooger prijs derwaarts worden getrokken, waar zij aanvagen schaarscher te worden.

Deze geseete stormingen der als geld dienende metalen uit het eene land in het andere, zijn, zoowel voor de regeringen als voor particulieren, van groot belang. Inzonderheid is de stand van den wisselkoers daarvan grootendeels afhankelijk.

In Engeland heeft zich nu in de laatste maanden een toestand gevormd, waarin de hoeveelheid haar geld, hetwelk zich in het land bevindt, vermindert is tot beneden de hoeveelheid welke het verkeer vereischt.

De reden hiervan is voornamelijk, dat Engeland in het laatst des vorigen jaars en in het begin van het tegenwoordige, eene groote menigte graan van het vaste land gekocht heeft, en deze de wijk het eene buitengewone behoefte aan geld heeft, gelijk gewoonlijk met voren kon worden gedacht, ja het geld betalen moest. De som, die op deze wijze naar het vaste land is afgevoerd, op een millioen pond sterling geschat, niet laat zich begripen, hoe groot de geldsommen uit Engeland stroomden, en hoever meer op andere plaatsen als geld in omloop zijn. Daarbij kwam, dat er hier en daar, in de oostelijke provinciën, ondernemingen van andere steden waren begonnen, om de afvoer van kanalen in Noord-Amerika te bevestigen.

leggen van spoorwegen op het vaste land. Ook mag men toe, bijdragen, dat er in Westindië, ten gevolge van de vrijlating der slaven, een behoefte aan geld voor de betaling der thans tegen dagloonen werkende negers gevoeld wordt, en dat dit er uit Engeland gebragt werd.

Het gevolg van deze uitstroeming der edele metalen was geenszins, dat de particulieren armer werden; men vermoent niet dat er aanzienlijke verliezen plaats hadden; maar het gevolg daarvan was, dat de waarde van het geld in Engeland rees, en dat het disconto op de zekerste papieren de buitengewone hoogte van 8 ja soms 10 procent bereikte.

Engeland bestaat eene groote inangang, die door hare ontzaggelijke uitbreiding der gebetrekkingen des lands voortdurend regeld, bijna de Engelsche bank. Toen het gebrek aan haar geld zich in het verkeer deed gevoelen, wendden de bankiers zich tot de bank, en namen lager wissels en staatspapieren, door welke zij een groot voorraad van goud en zilver voorraad spoedig afsaemen. Tot op den 15den september 1839, was de som der deponits 22,846,000 p. st. en die der staven 9,615,000 p. st. In de maand september 1839 de som harer deposits 25,986,000 p. st. en die der staven slechts 2,816,000 p. st. Zij was dus spoedig genoodzaakt, haar disconto van 4 pCt. tot 6 pCt. te verhoogen, en zag zich eindelijk zelfs gedwongen, om van de Fransche bank een som van 50,000,000 franken aan haar geld te leenen. Door deze Fransche leening is er wel is waar verhoging aangevraagd, maar de gedruktheid der geldmiddelen was niet oogenblikken verminderd.

Man heeft voorgesteld, dat de bank, om haar een en ander pond uitgereken zou. Door deze is het land als geld te laten circuleren, om zeker voor een gedeelte in de behoefte voorzien worden; maar hetzelve is te bedenken dat die maatregel met gevaar verbonden is. Indien namelijk een afgifte dezer kleine noten, de vraag naar gold aanhield, zoo zou men bij de bank de realisatie derzelve vorderen, en daar deze ze onder de tegenwoordige omstandigheden niet zou kunnen realiseren, zou de waarde der noten dalen, of een gedwongen omloop met al zijne schadelijke gevolgen worden ingevoerd.

Zoo veel schijnt overigens zeker, 1º, dat deze toestand in Engeland bij de gemakkelijke vervoerbareid der edele metalen, niet zoo aanhoudend zou zijn, als in landen, die niet zoo veel goud en zilver in omloop hebben; 2º, dat de groote inkoop op het vaste land behoeven te geschieden, en 3º, dat de toestand in Engeland, voor de landen, die met hetzelfde in betrekking staan, geene wezenlijke nadeeligen gevolgen zal, vermits dezelve niet afhankelijk uit eene eigenlijke noodzaak van de Engelsche ondernemingen, waardoor enige heizen haar uitloop te verhinderen, en de Engelsche bank slechts uit eene uitstroeming der gedrukte metalen, en niet uit een gebrek aan goud en zilver, voortvloeit.

TURKIJE.

Konstantinopel, 26 sept. De Porte heeft aan de vijf gezanten der groot mogendheden eene nieuwe nota doen overgeven, die opgesteld geworden is na eenen onlangs gehouden divan, waarbij de groot-mustis en de hoogste ulema's tegenwoordig waren. Bij die nota wordt aan de mogendheden kennis gegeven, dat de Porte bereid is om aan Mehemmed Ali de soevereiniteit in Egypte toe te staan, op zoodra hij zich een definitieve bepaling voorbehouden, waaraan de machts van Egypte, zoo als getrouwe onderdaan zou moeten onderwerpen.

ITALIE.

Rome, 7 oct. Eettige dagen geleden zijn er voor acht der aanzienlijkste Carlistische families, in verschillende buurten der stad, door Spaansche zaakgelastigden, paleizen geturnd. Ook hebben reeds eenige der beste Romelische bankiershuizen kredietbrieven ontzagen voor een groot aantal personen, tot de Carlistische partij behoorende. Men schijnt hier eenige hoop te verwachten, dat den Carlos dezen winter het reeds sukkende troons van het Spaansche gezantschap op de Piazza di Spagna bestricken zal.

Er wordt veel gesproken van eene op handen zijnde verandering in ons koninkrijk Rusland, wegens eenige anti-roomsch-katholische artikelen, door den keizer genomen.

Zit Studie, 7 oct. Het begrip van poëzie, dat de Academie te Gramsbury heeft voor het jaar 1839, heeft wedstrijd gevoerd aan gedichten over de voortgang der kunst, van het openbaar verkeer in Savoje, daarin moeten, volgens de voorwaarden, de nieuwe straatwegen de easterlichting te Chandra, de bouw der La Caille-brug, en de verbinding van Savoy met Frankrijk door stoombooten en spoorwegen bezongen worden. De prijs voor het beste gedicht, welke van 200 versen moet bestaan, en den 30sten juni aan de Academie overgemaakt moet, bestaat in eene gouden medaille van 1000 franken.

ZWITSERLAND.

De St. Galler Erzähler berigt, dat Op...

welke, ik herdenk zulks met genegen, — deze vergadering zich, ook in de moeilijkste oogenblikken, heeft gekennmerkt. De trouw van het Nederlandsche volk, nitblinkende door liefde jegens zijne vorsten, en gehucht aan zijne instellingen, zal ten sleun zijn aan onze vereenigde pogingen tot bestendiging van deszelfs wezenlijk geluk. En wanneer wij daarmede verbinden een eerbiedig vertrouwen op de zegen des Allerhoogsten, zal het Rijk der Nederlanden bevestigd worden, en, hoewel binnen engere grenzen beperkt, eene waardige plaats blijven bekleeden in de rij der Staten.

Mengelwerk.

Van den heer schrijver van het boekje, getiteld: *Wanorde*.

(Ingezonden).

Vergun mij, vurige bewonderaar van het vele goede, dat er in Nederland gevonden wordt, gedog, moedige kampvechter voor de eer der door andere volken in het beschaafd Europa zoo allezins te beuuden vaderlijke regering van het dierbare plekje grounds, dat Oud-Nederland genoemd wordt, — mij toe edele man, dat ik mij durfde vermeten met u eenige woorden te wisselen over het door u aan Mr. Dina Bonnema overgesepte woord, getiteld: *Wanorde*, en het mij, als een ijverig schrijver, ten goede, dat ik tot de bij u, door geressele, doch, zoo het mij toeschijnt, door u nog al gelezen wordende *Arnhemse Courant* mijne toevlucht neem, om het door u in zulk een bevalig gewaad gestoken boekje, in eenige punten ter toets te brengen van hetgeen de ervaring, zoo als ik, alledaagsch mensch, die heb moeten leeren, te aanschouwen geeft. Dat gij geen man van den gewonen stempel zijt, wordt door uw geschrift middagklair bewezen, met eene losheid en bevaligheid, die het doet, tegengesteld, waarop ik, en vele met mij, u verbeest mij dit te zeggen met u ledal woord, — jaloersch zijn geworden, en juist daarom, en omdat ge zoo geen gewoon mensch zijt, doet het mij uit grond van mijn hart leed, dat ge uwe begaafde pen voor geene betere, haar meer waardige zaak hebt bewaard. Gij en ik, wij zijn elkander geheel vreemd en onbekend, en dit moge ter uwer geruststelling strekken, dat ik persoonlijk niels tegen u heb; de nederige plaats, waaraan dit opstel heet geschreven te zijn, zal bij u mede niet in aanmerking komen, ik heb er zoo mijne bijzondere reden voor, om mijne artikels van daar te laten uitgaan. Om u, die dan toch die onbegrijpende, — andere bewonderaars onzer vaderlijke regering, die nog al voor verdraagzaam willen troosten, zeggen vuils — *Arnhemse Courant* schijnt te lezen, eenigzins bekend te maken met hem, die het groote waagstuk beaat, om u hier en daar een en ander onder het oog te brengen, — mij hier gemeld, dat ik in het mengselwerk van bedoeld dagblad, onder meer anderen, geschreven heb over de Nederlandsche ridderorden; voorts de lofsrede, te grooten en denigen ridder Mr. van der Meer, en, na dat ik het *Wets over de Ridderorden* en de *Wet over de Ridderorden* voor de stedelijke besturen, —

Hij zal mij bepalen tot drie punten van uw geschrift, en die opnemen, want ze mij voor den geest kwamen; gij moet het dat ook niet euvel vinden, wanneer ik daardoor, op uw voetspoor, de *Wanorde*, die gij zoo voorstaat en in bescherming neemt, ondanks mij zelven, halve.

Indien gij in uw geschrift niet zoo vele bliken van warme vaderlandsche liefde aan den dag hadt gelegd, zou het mij toeschijnen, dat uwe bedoeling is geweest, om ongemerkt oude wonden op te rijten, althans daartoe te werken, en gij u tot dat einde op een veld hebt willen plaatsen, waarop men den man van zoo edelaardige gezindheid, als u bezielt, gewiselijk niet zou verwachten. Want wat beteekent toch uwe aanhaling uit een lang vergeten geschrift van ABRAHAM VERBUL? Wilt gij er slechts mede te kennen geven, dat de omwenteling van 1795 niet aan de verandering van hare grootste voorstanders en ijverigste bewerkers heeft bevestigd? Maar wa zal dit ontkennen en wat bewijst dit nu, wel en onpartijdig beschouwd, tegen het schrijven van den heer DONKER CURTIS? Of wilt gij u oewerpen als de lofsdienter van den staat van zaken voor 1795, en daartoe het thema bewerken, dat men verkeerd en dwaaselijk handelt met uwe *Wanorde* te maken? Maar, bedenkende aan! eilieve wees dan zoo goed en raadpleeg vooraf degenen, welke, voor zoo verre zij, onder het thans levend geslacht, nog bestaan, u over den toestand van ons vaderland voor 1795 zouden kunnen inlichten. Waarlijk ik betwijfel het zeer, of het toen alles goud was, wat er blonk; alles hier aan te halen, waarover men met recht te klagen viel, zou zoo veel zijn, alsof ik behagen schijp in het opwakkeren van oude yeten; doch het mag u, die zoo veel ervaring hebt, van dat wat herinnard worden, dat in dien, naar uw inzien wellicht zoo gouden tijd, de gelijkheid voor de wet, of liever de gelijkheid van staatkundige regten, voor een aanzienlijk deel der staat, niet bestond; om nu niet te denken van de meer en meer toenemende aristocratie in de steden, eene kwaal, bij u wellicht eene weldaad, die zich thans weder onder andere gedaante vertoont; — bestant er voor hen, die niet tot de heerschende kerk, of de kerk van den staat, behoorden, wel enige kans of uitzigt om, in weerwil dat zij even als an-

dere inboorlingen in de algemeene en plaatselijke belastingen bijdroegen, tot eenige openbare betrekking, ambt, of post, de onbeduidendste dikwerf niet uitgezonderd, toegelaten te worden? Moesten hier en daar de belijders van de roomsch-katholieke godsdienst, niet als ter sluk hunne eeredienst, die toch ook de godsdienst hunner vaderen was, uitoefenen, en zulks niettegenstaande de ware en waarachtige geest van het protestantismus een geheel anderen zin predikt? Ja, waren op sommige plaatsen de joden in enkele opzichten niet meer vrij en onbelemmerd dan de roomschgezinde christenen? Dit zijn al te maal vragen, welke, zoo gij ze niet mogt weten te beantwoorden, de geschiedenis u zonde kunnen onlossen; en die gelijkheid van staatkundige regten, zonder aanzien van godsdienstige gezindheid, is dan toch eene zoete vrucht der omwenteling van zaken in 1795 geweest; of werd er niet die schreeuwende onregtvaardigheid door vernietigd, dat namelijk de godsdienstige gezindheid van den staatsburger, — en niet zijne braafheid, kunde en talent, — hem alleen recht en aanspraak op ambten en bedieningen gaf, en dat die gezindheid hen, welke niet tot de heerschende kerk behoorden, alle uitzigt op het bekleeden van zoodanige posten stellig ontzegde.

Ik belijde de R. C. godsdienst niet; ik ben ijverig, en, — zoo ik het met bescheidenheid van mij zelven mag zeggen, — naauwgezet protestant; maar omdat ik meene eenig begrip te hebben van den waren aard en het wezen van het protestantismus, — hierover staaks nog een nader woordje, — daarom kleve ik de leer aan, dat de godsdienstige gezindheid van den staatsburger in geen geval op het maatschappelijke invloed moet of mag uitoefenen; want wij moeten elkander wel verstaan, dien invloed, waardoor men ter zake van godsdienstige gezindheid, en daarom alleen, van maatschappelijke voorregten en voordeelen zoude worden verstoken, hetzij als burgers onderling nering of begunstiging bij voorbeeld, hetzij in opzigt tot het verkrijgen van posten en ambten.

Dit punt nu afgehandeld zijnde kom ik van Heerlede tot een ander; mogelijk dat wij elkander daaromtrent beter zullen verstaan; mogelijk ook niet, doch vergeef mij dan, voorstander van middelbare en onbelemmerde denkwijze, bij voorraad mijne diepe onkunde en onwetendheid. In uw boekje leze ik, op bladz. 11: »Noem mij een voorbeeld, dat allen in Nederland geene gelijkheid voor de wet hebben, en ik zal met u protest tekenen tegen eene schandelijke onregtvaardigheid.» Ik wete niet welken zin of betekenis gij aan de woorden *gelijkheid voor de wet* hecht en wat er zoo al bij u door wordt verstaan en onder begrepen. Vergun mij in deze onzekerheid u de volgende vragen te doen, het aan uw eigen oebvangingen oordeel, dat ge toch wel zult bezitten, al zij het niet in uw boekje op elke bladzijde blijkbaar, overlatende om er zelf zoodanig antwoord op te geven als meest overeenkomt met uwe definitie van gelijkheid voor de wet. Ik vrage dan:

Is het *gelijkheid voor de wet*, wanneer de hooge regering in aanhangige rechtszaken voor rechtbanken en gerechtshoven conflicten opwerpt; daardoor de burgerlijke rechtszaken ontrekt, en de uitspraak, liever beslissing, hunner zaak, door de rechterlijke macht, die het rechtszeding wordt gevoerd, want de rechterlijke macht, brengt uit den aard der zaak mede, dat de eens ambtenaar den anderen helpt en bijstaat, wanneer het noodbeziensel, magt en gezag, er mede is gemoed of aangerand wordt?

Is het *gelijkheid voor de wet*, wanneer er abolitie van straf verleend wordt, — een recht, om het hier in het voorbijgaan te zeggen, dat, immers te oordeelen naar het exemplaar, hetwelk ik van de grondwet bezit, in dezelve nergens wordt gekend, en dat, naar mijn vermoedelijk te beneveld verstand, ongrondwettig zoude te heeten zijn, — en daardoor de loop van het recht of der gerechtigheid wordt verstoord, en zulks in zaken waaraan zoogenaamde groote heeren betrekken zijn?

Is het *gelijkheid voor de wet*, en overeenkomstig de waarachtige grondbeginselen van het protestantismus, wanneer eenige burgers, die zich tot eene godsdienstige zamenkomst, meer dan 20 personen bevattende, vereenigen, daarin door dragonders of andere gewapende manschappen gewelddadig worden belet; terwijl daarentegen de huizen, gewild aan ontucht en ongebondenheid, als het yare eene privilege genieten en zelfs op den christelijken rustdag even onbelemmerd bezocht kunnen worden, zonder getal van personen in aanmerking te nemen?

Is het *gelijkheid voor de wet*, wanneer, (zoo als in 1838 voorjaar in het vorstelijk 's Gravenhage te aanschouwen is geweest, en met verlof der politie) wordt toegelaten, om des zondags te arbeiden aan den aanbouw van het hotel van Zijne Excellentie de minister van koloniën, terwijl, krachtens de heroordeelde wet, anders niet geduld wordt, dat men op dien dag eenige, hoe ook kleine, winkelnering uitoefent?

Is het *gelijkheid voor de wet*, wanneer, uit kracht van diezelfde zondagswet, het op een zondagsdag eenen koffijhuishouder wordt toegestaan zijn huis open te stellen voor het publiek open te zetten, terwijl anderen ongemoeid worden gelaten, en zelfs in hetzelfde vorstelijk 's Gravenhage, zoo wel als op andere plaatsen, alles wordt aangewend om door het openstellen van plaatsen, gewijd aan uitspanning en vermaak, zoo in als buitentent de om der gemeente, den zondag niet te doen vieren in den zin en den geest der premisse van de wet van 1 maart 1815 (*Staatsblad* no. 21)?

